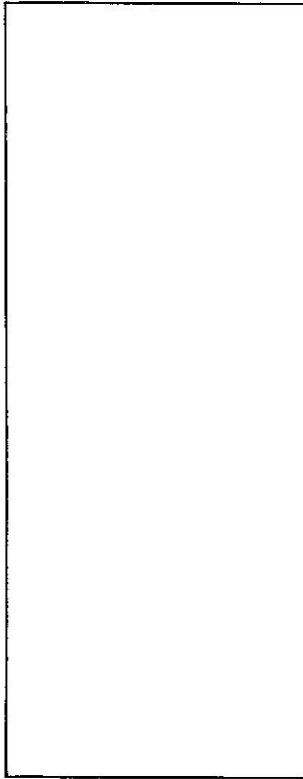

mesukurssin kuulumisia . . .

Räyskälään oli saapunut kahdeksan väkevän urhoollista HM-ajokasta, ei mitään tyyppiä Uno Nolonen vaikka katselinkin heitä toimivan hyppymestarin silmillä (puna-reunaiset).

Nämä kahdeksan pakkolaukaisugladiattoria olivat: E Ervasti OLK, H Havia SLK, P Kivinen IIK, R Laine Napapiirin LU, H Lutinen KLK, M Nitymies TamLK, P Rutanen ULK ja Takalan Hannu Vaasasta. Viimeksi mainitulta oli venttiili palanut, mutta kellään ei ollut venttiilitavessa.

Siitä sitä menttiin ensin syömään, vaan jo tuli ensimmäinen takaisku; Nitymiehelle ei löytynyt soijakastiketta, mutta se ei meitä muita juuri masentanut. Ruokailtuamme kurssilaiset järjestivät majoituksensa ym. kuntoon ja päästiin sujuvasti asiaan eli alkukokeeseen. Kysymyksiä oli 20, helppoja ja hieman hankalempia, mutta ei kohtuuttomia. Korjatessani koepapereita tuli mieleeni välillä, että pitäisiköhän tehdä vaaratilanneraportti; painakaa nyt päähänne ne varavarjohommat ja minne se vaaratilanneilmoitus oikein tehdäänkään. Kokonaisuuksena kokeet osoittivat, että kyllä maaperä on sellainen, että kunhan siihen sivaltaa tiedonjyvän niin jo kohta kasvaa väkevä ja viisas hyppymestari. Eero aloitti heti alkuun asioilla, jotka osuivat pykäliin tai liki sivusivat määräyksiä. Tällä tavoin menttiin pari päivää, eikä ketään tarvinnut viedä vatsahuhteluun. Kävimme välillä tutustumassa paikalliseen mallaslähteeseen ja ilahduttimme sydäntämme sillä, sekä villitsimme sielumme väkiviivillä. Jossakin vaiheessa erälle adonikselle tuli mieleen pikku biologinen juttu, mutta ei sitten tullukkaan mittään, ja niin sitä sitten lähdettiin ammentamaan sinisellä unella voimaa seuraavan päivän hyppyyhin. Ainiin olin aivan unohtaa, että heti kurssin alussa eräs työnjohtaja Toijalasta toi deflekaationsa kera terveiset Pirkanmaalta, kiitos vaan Pena.

Seuraavana päivänä oli tietysti jonkinlaista säätä, olihan sitä tullut tehtyä illalla. Hyppyyhin päästiin käsiksi kuitenkin vasta iltapäivällä, koska aamupäivä oli harjoiteltu muita mestarin tehtäviä, kuten tarkastuksia ja koneenkuormausta? (Rocket). Oppilasmestari pudotti sitten mestarioppilaan ja Eeron tai minun sekä hyppäsi itse perään itselaukaisun liitovarjolla.

Nämä oppilasmestarin patjahyppy olivat koko homman mielenkiintoisimmat, pelattiin miltei totoa siitä, että meneekö tyvelleen vai meneekö mahalleen eli varpaat, polvet ja lopuksi suuhun meneepi so-
raa. Eräs nimeltä mainitsema-
ton oululainen esitteli varjo-
aan ja sanoi, nyt näette kuin-
ka Viking superlite II kulkee.
No me tähyttiin alahuuli pyö-
reenä ylös taivaalle, kun kupu
räpisteli auki ja odotettiin
huimaa liittoa. Liekkö jäänyt
käsikirja maahan tai konee-
seen kun hyppääjä ei saanut
kupua kulkemaan ennenkuin
irroitti kuvun ja aukaisi vara-
varjon. Tämän jälkeen kupu
alkoi kulkea, tosin vain pysty-

suoraan syöksyen kentälle, ja me rullasimme alahuulen taas suoraksi.

Itse heittohommat sujuivat oppilailta aika hyvin ja parin kierroksen jälkeen olivat suurimmat särmät jo hioutuneet pois. Tosin heittäminen oli helppoa, koska pilotit olivat ihkakoikeita lentäjiä. Pääpilotti Jukka Patler Kankaanranta ja Sucksdorffin Jokke hoitivat hommat hienosti, eivätkä hämmästelleet turhia tai aristelleet avointa ovea. Joskus tuntui, että pilotti tiesi paikan paremmin kuin oppilasmestari (hyi hyi Havia). Hyppyjen lomassa pidettiin sitten oppilasharjoituksia ja huomattiin, ettei se oppitunnin pito ole aivan helppoa.

Rutasen Pekaltakin kastui paita. Tämä kurssi olikin yksimielinen siitä, että oppilasharjoituksia pitäisi olla lisää.

Kurssi oli muutenkin liikuttavan yksimielinen, kukaan ei pahemmin esittänyt: kyllä meitiin alkää työ neuvoko tai mie otan metrin pois punokista. Siinä se viikko kului. Tehtiin pitkää päivää ja unohtettiin muun sivistyksen kirot ja ilot, mutta kyllä jo loppuviikosta sitten katsottiinkin iltajumppaa tavallista tarkemmin.

Vähän ennen loppukoetta Takalan Hannu vaihtoi noin näytösluontoisesti autoonsa toisen venttiilin, sen palaneen tilalle, eikä kellään katsojista ollut venttiilitavessa. Vielä lopuksi laitoimme Forssalaisen varjot ja välineet ojennukseen (hyi hyi FoLu) ja kävimme syömässä, Nitymiehelle ei ollut vielääkään soijakastiketta.

Siitä sitten lähdettiin kotiin, toiset tervakaupunkiin ja joku Oulujärven toiselle puolelle, joku lakeuksien yli rannalle, yksi lähti Paranerälle, pari kaveria kiipesi Salpausselän harjanteelle ja loput riensivät kiljuen kehä kolmen yli neljäntönniin.

Hoitakaa kähmyt kelpuutus kuntoon ja pakakaa hyvin, hypäkää paremmin ja heitäkää kentäle.